

CLARINET

Aquesta Revista — és llarga de vista.

DE LA COMPANYIA GRANIERI-MARCHETTI

(Dibuix de Ll.)

ADRIÀ MARCHETTI

15 Cts.

Clarinetades

LA TAFANERIA

GIRONA, tot lo que té d'immortal té de tafanera.

La nostra ciutat, és com un poble; tots ens coneixem; inclús sabem de qui és aquell gos i aquell gat que's barallen al

mig d'una plaça.

Aquí, el jove que galanteja a una donzella, ja és beneït pel públic: els casa tothom.

Aquí, sabem el nogoci que ha fet el concejler A. amb l'assumpte B.

Sabem que Fulano retira molt tard; que Menguano és molt bon noi.

Els habitants d'aquest país no necessiten llegir els diaris; si compreu el *Diario de Gerona* llegireu lo que ahir vos digueren; si llegiu el manubri del manicomí del carrer Nou, no vos entera de res.

Hom, que la veritat, no's preocupa de lo que passa per aquests carrers, resulta que s'ha d'enterar, vulguis o no vulguis, del més petit detall.

Quan teniem la llauna de la «Companyia Casals-Cazorla» sense saber com, vaig enterarme de no sé quantes qüestions que no tenen ni suc ni bruc: Que si és una «Companyia» tan ben avinguda; que si aquell és el marit d'aquella i se l'estima molt; que si aquesta està molt delicada i es podria morir a qualsevol moment; que si la fulana aquella se casarà aviat; que l'altre és representant de la casa tal de Barcelona; que... en fi, encara demà a n'aquesta hora llegirieu tonteries com aquestes.

Sense anar tan lluny: hom sap de la Companyia d'Opereta que actualment fa els ninots a n'el nostre Teatre que en Granieri prohibeix a les còmiques magres vagin escotades, doncs els ossos diu no són bons per a rosegar; i sé moltes altres coses que no puc dir-les i no recordo d'on les he tret.

La criada de casa, quan ve de plaça, m'enterra de tot lo que vull.

L'altre dia un meu company va dir-me tenia la seva noia molt enfadada i que ho sabia per l'amiga d'aquesta, que fins li va dir el perquè i li va aconsellar un remei.

Quan vaig a passejar a les Voltes, encara no he donat quatre passes ja m'han enterat de si hi ha o no hi ha lo que busco.

En fi, que els que som una miqueta de la

broma hi passem ratos divertits amb la tafaneria que corre.

Crec que aquesta tafaneria és deguda al gran nombre de ex-majordones que tenim per aquests barris. Són les majordones estades de aquell canonge, beneficiat o capellà en general que morí i deixà la bossa a la majordona que'l servia; i naturalment com no tenen res a fer vet-aquí la seva feina.

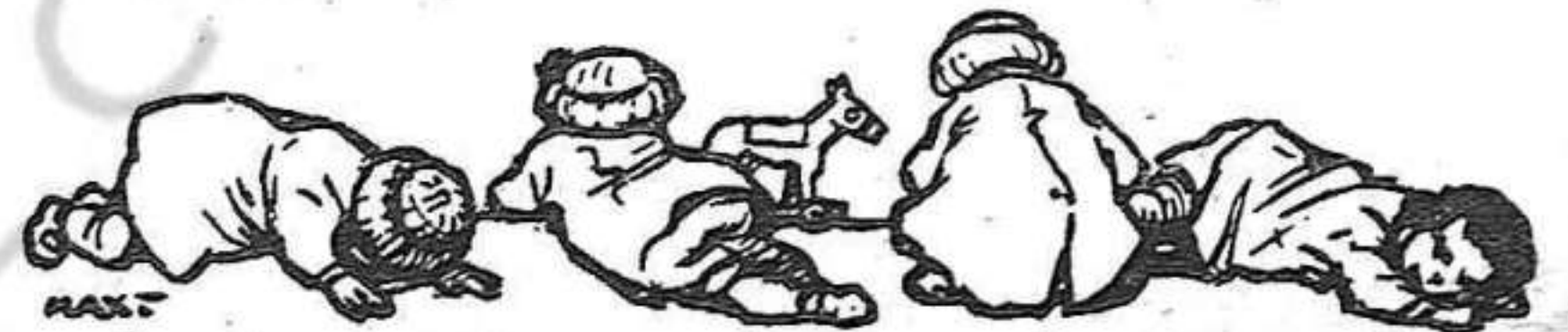
Una vegada va dir-me una que perteneix al gremi últimament nomenat:

—L'enhonorabona, que té una noia molt maca, molt simpàtica i treballadora. Vostè sí que ha sabut escullir a una xicoteta que farà per una casa.

I jo vaig quedar boca-badat i vaig dir-li: *gracies*.

Després pensant, pensant, recordo que aquella va veure'm acompanyar a una noia molt bufona però que no tenia l'honor de saber que fos la meva promesa.

GERIÓ

La noia enamorada

SORTOSAMENT encara en queda alguna de noia enamorada; però és un cas tan excepcional que m'he decidit a dedicar-li un article.

***

La noia enamorada és hermosíssima; té uns 18 anys; una cabellera rossa com aquelles que pintava en Murillo; el seu rostre és místic com el d'una Magdala.

Tristoia i melancòlica no li he vist mai un somriure en els seus llavis molsuts i jo, la voldria veure alegroia com un ocell, com les seves companyes.

Però no, sempre trista, amb els ulls fixos a terra com si algun corc li torturés el seu pensament.

Quan passemem pel seu costat i mirem el seu cos diví fixant els nostres ulls an els d'ella, vegem l'indiferència més freda i si la salutem ens contesta sense mirar-nos ni somriure.

¿Què tindrà la donzella?

Ella està enamorada. Però el seu amor en

lloc de dur-li ratos feliços, li punyeix el seu cor. Veu's-aquí amics llegidors el perquè la noia enamorada està trista.

El jove que ella estima, no'n fa cabal, i si alguna vegada la galanteja ho fa amb el to més fred d'aquest món. I ella encara sofreix més. Oh, si pogués dir ço que sent!...

Què se li en dóna de les mirades nostres si ella amb la del seu aimat ja en tindria ben bé prou! Què voleu que somrigui si l'encís del seu somriure sols el vol per ell! Si el nèctar diví que guarda en els llavis el vol donar tot al seu preuat jove!

Oh, si ell la compregués; si ell amb les mirades que'n rep de la donzella, sabés descobrir el secret que no pot dir; si ella fos com els joves, que poden fer esment de ço que senten, prou que prenent-se les mans diria uns mots plens d'amor, de deliri, sortits del fons de l'ànima: t'estimo! I ell, allavors comprenent l'amor d'ella, deixés sortir dels seus ulls, que són les finestres del nostre dintre, un ijo, també!... oh, allavors el rostre de la donzella de trist vindria alegre, joiós; el seu rostre seria un ramell de flors; i en els seus llavis hi faria niu el somriure, que és l'ocell predilecte de la joventut. Ja seria gorit el mal de la noia enamorada que no és altre que el d'estimar i no ésser estimada.

Però ella no pot com els joves dir l'amor que sent. I ha de viure sempre trista, víctima de l'amor.

Que dolç és l'amor quan pot esplaiar-se; que trist l'amor per la noia enamorada que no pot dir-ho!...

RAMONET DEL CARRIL

Les nostres converses

AMB LA CAMA DRETA DE "D. DALMACIO"

'alegria que inondà el meu esperit no hi ha poeta ni prosista que pugui cantar-la.

Jo, en Clarí, aquell humil redactor de CLAR I NET, havia de conversejar amb una cama del senador per Tarragona *D. Dalmacio Iglesias!* No cabia dintre la pell!

Vaig sortir de casa més content que un ginjol, i cap a veure la cama s'ha dit.

Com ho faré? I després de pensar un rato, vaig dir-me: Ja ho tinc. Diuen que han de fer un *ágape* i quan tots *endrapin* jo m'introduiré sota la taula i cap a saludar l'honorable i petita cama del gran *Dalmacio*.

Tal dit, tal fet.

Era la una de la tarda d'avui fa quinze dies quan jo vaig enfilarme per l'escala de la fonda de Sant Antoni i vaig veure unes quantes taules parades a punt de consumir-s'hi alguns *dinars* de duro.

M'ajupo, i cap a sota s'és dit i de quatre grapes m'encamino cap a la presidència.

Encara no feia deu minuts ja sento la veu de *D. Dalmacio* que deia:—*Esto es lo mejor del homenaje.*

Tots prenen seient i jo que conec la cama amb qui havia de sostenir conversa vaig cap a ella i la saludo donant-li el meu peu i diguent:

—Tòqui-la, senyora cama, tòqui-la—i aixís encaixàrem amb el peu de la cama de *D. Dalmacio Iglesias* *García senador del reino por la provincia de Tarragona y exdiputado a Cortes por el distrito de Gerona.*

—Qui és vostè?—va preguntar-me la cama dreta de l'aludit senyor després d'encaixar.

—Yo soy En Clarí.

—Que caray es eso de Clarí.

—Hombra no renegui, que això no dise per una cama senadora. Yo soy un redactor de... de «El Norte»!

—Ola amigo, ya lo conocía, V. un correligionario de mi señor amo, abráceme hombre.

—No, de cap de les maneres. Perquè el seu sanyort amo sentiria las passigollas i me faria sortir i sentar al seu lado, pues yo soy muy amic de *Dalmacio*, y no tengo gana ya hay dinat, i estic un poc brut de ventra i no'm convé fer extraordinaris.

—Como V. quiera.

—Sí, la farem patar V. i yo. Bien, bien de señora pierna. Como li prueba el Senado. Es gaire cansat ésser de senador?

—Nada, siempre se va en auto; hace más de tres meses que apenas he trabajado.

—Caracoles, si que es delicioso esto. Pero V. tiene la suerte de que ha de llevar la carga muy floja porque su amo está muy seco y además es muy pequeño.

—Sí, pero tiene una cabeza como cuatro cuarteras i resulta muy pesada, pues...

—Caramba, si que la planyo. Y precisamente la cabeza que debe haber un balance colosal.

—Ya lo creo! Más de cuatro veces yo he dicho *haba!* y se ha visto obligado sentar-se porque yo soy muy débil.

Pero yo tengo la suerte que no he de andar mucho. Sobre todo en tiempo electoral, que además de correr en auto, mi amo sabe mucho sobre la ciencia de hacer *gorras*, resultando que cada dia asisto en actos como el presente, que dan un refórzante muy aprovechable.

—Y sobre la política que sabe V.?

—Nada.

—Y que piensa su amo hacer en el Senado?

—Yo no se nada. Se lo dirán los piés de mi amo, yo no me preocupo de política.

—Así son los piés de D. Dalmacio que piensan?

—Sí senyor.

—Caramba, que senador más colossal debe ser un amo que piense con los piés!

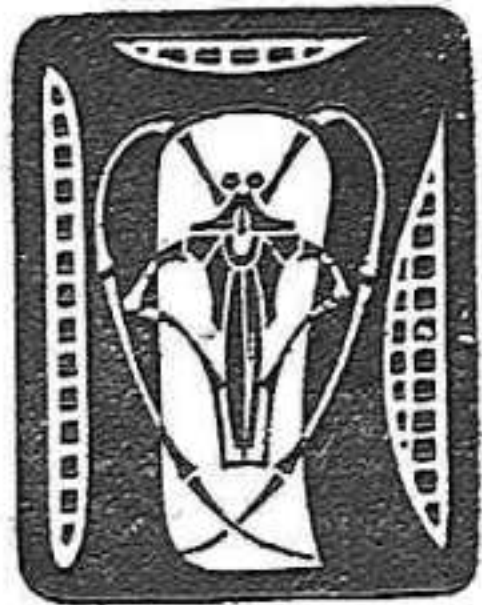
—No usa otra cosa.

Quan érem aquí, sento un colp de puny sobre la taula. La cama i jo callem. S'ouen discursos. Em despedeixo de la cama i demano als peus de D. Dalmacio una conversa que me l'accepta per quan el dit senador torni.

CLARÍ

L'horari nou

O ho puc aguantar, i no ho puc aguantar! Això és un disbarat, és una imprudència. Sols calia això, per a que les dones ens acabessin de matar a disgustos! A casa meva, des d'aqueix *adelanto*, sembla un manicomi; i si voleu una *editorial* i tot!

No me'n costa pocs de quartos la pisa que s'ha trencat: més que les eleccions a D. Dalmacio (*Pálido reflexu!*) Han de saber que són a dotzenes els plats, copes, olles, rafelets i palanganes que s'han tornat bocins!

¿No s'ho expliquen, diuen?

Doncs ho veuran ben clar:

Jo, arribo a casa, per a dinar, amb més gana que un carlí: però, degut a que, passant *ralls* els hi ha passat el temps sens endonar-se'n, no el trobo cuit... i ja hi soms.

Jo renyo a la dona: la sogra la defensa; jo: que a les dotze heu de tenir el dinar cuit: ella ¡si tot just són les onze: jo que nó; elles que sí; nyic; l'altre que nyac; trona, llampega i... a l'últim pedrega, saltant plats, copes i demés comestibles.

Arriba l'hora de sopar: jo refiat de que se regeixen amb l'horari vell, arribo una hora més tard de la que actualment marca el rellotge... i ja hi tornem a ser. Elles: que si fa una hora que t'esperem; jo: que elles ne tenen la culpa; elles: que nyac; jo que nyic: elles xislen; jo crido; elles amenacen; jo pico; salten plats i cobertores: l'una se desmaia per aquí, l'altra per allí: i jo-marxo desesperat, amb una bussoga al cap, i una esgarrapada a la galta, maleint a la dona, a la sogra, i a tothom.

Ves, quin favor que'ns fa l'*adelanto* dels rellotges...

¡Mala reïra!

MANEL DE LES CASILLES

CAMÍ del Perelló anava el nostre entranyable amic i volgut col·laborador d'aquesta revista, el Detectiu Jim Fit, qui retornava de Girona, entristit d'haver vist la consumació d'un horrorós crim de «lesa pàtria» (ens referim a l'assassinat de la senyora Devesa) que com saben nostres lectors ha omplert de desconhort el cor de tots els bons gironins, degut a les generals simpaties que la distingida dama disfrutava entre nosaltres.

Camí del Perelló anaven també tres gentils ninetes, tres xamoses poncelles boscanes, tres formosos querubins... la Lolita, l'Enriqueta i la Gracieta, filles d'una gaia masia vora la qual s'aixeca, gronxant ses branques en els núvols, un airós xiprer que'ns remembra les meloses dolceses de la bella Itàlia. El nostre aixerit detectiu va restar sobtadament embadalit d'aquells bonics capolls en esclat i va donar començ a la seva interessant informació que tramesa a n'aquestes nostres oficines per nostre servei marcogràfic ens posa en coneixement que vora el niu pairal d'aquells tres angelets hi ha un manantial d'*aigua viva*; que les esmentades beutats van a col·legi a Girona; que són assídues llegidores de aquest bonic quinzenari (modèstia apart); que sempre saben la lliçó; que tenen un cor més bo que'l pa blanc... i altres

moltes coses que no ésmentem per no ésser indiscrets.

Les formoses ninetes a l'arribar al Perelló s'acomiadaren del nostre detectiu qui proseguí sa via vers la riolera vila de Santa Coloma, (pàtria d'En Costa)... El rostre del detectiu qui havia reflectit alegria tot el temps que pogué veure extasiat les tres Gràcies, recobra novament son típic posat seriós i aixecant la testa, fità son esguard en la natura que a son entorn ofrenava un bé de Déu de verdor. L'automòbil del nostre detectiu corria lleuger deixant rera seu un munt de pols. Es sentien els pardals fent-se l'amor, discretament amagats entre els arbres... També el sol s'amagava petonejant els núvols, i el cel, adonant-se'n es tornava tot roig com galta de donzella avergonyida.

□

VOLEM avui fer públics els amors de cert ex-redactor d'un ex-quinzenari humorístic, i una gaia dameta de rostre fi i polit i de posat elegant que viu en una fàbrica de paper situada entre Girona i Sarrià.

En quan en Carlos de M. Z. i A. li ha caigut la rifa a sobre, puix la seva nena és de lo més salau que corre per aquests mons de Déu; apa *Carlitos* comença demanar a la Companyia quinze dies de permís i els bitllets necessaris per tu i la teva *dulcinea* per a fer el viatge de... *ida y vuelta*.

□

Uí! quina pila de casaments es preparen: en Pere, en Pau, en Joan, en Pep; ui, ui, tothom se casa; equival a dir que tothom s'equivoca... en el nostre entendre.

□

Ialtra vegada aquell balcó, i altra vegada aquelles nenes que reposen llurs colzers damunt les baranes per veure passar els transeunts.

Cada vegada que per desgràcia he d'anar a l'enterrament d'algun amic, no puc menys que fitar els ulls an aquell balcó on hi veig un palau de nimfes, amb les fades divines que l'hostatgen: Maria, Rosita, Amanda, Monserrat, i aquella Lolita del quarter militar... en fi una munió de donzelles que amb sos esguards de mirades fondes evocuen records primaverals, allò sembla un cel estrellat... un jardí curull de flors que escampen els seus perfums divins arreu on deixen una petjada...

□

AQUELL jove elegant, que porta els trajos a l'anglesa i les sabates a la última moda, *Yankée*, i qui està bojament engrescat amb el seu «Hsipano Suiza», sabem certament que no tots els seus amors són pel seu 15 x 20 H. P., ni totes les seves il·lusions són pels vestits anglesos, ni per les sabates *Yankée*: si no que els seus amors més grans, són per una gentil Enriqueta que no viu gaire lluny d'allí on hi té hostatjat el seu preuat auto; no tant preuat repetim com la seva Enriqueta; fa Narcís?

□

UN ROSSINYOLET DE LA COMPANYIA

GRANIERI-MARCHETI

(Dibuix de Ll.)

PATRIZZI

AQUELLA Maria dels Quatre Cantons, que no fa pas molt va perdre el devantal, diuen que ha contret compromís formal amb un jove molt idem de Pedret.

Felicitem de tot cor, tant a la Maria com a n'En Peret, desitjant-los-hi una eterna lluna de mel.

□

LA *Joaquima*, aquella nena endolada que viu a un dels carrers més alts i llargs de nostra ciutat, està enamorada.

L'afortunat jove és l'Andreuet, de la capital de la Garrotxa.

Sabem que els dos s'estimen molt i hem sentit que's deien paraules molt tendres i dolces.

L'enhorabona i endavant.

□

COPIEM de les notes de Societat del nostre amic confrare de Barcelona «La Veü de Catalunya»: «S'anuncia per a dintre poc temps la boda de la distingida senyoreta Carme de Vinyals i Font amb el nostre amic el diputat a Corts per Vilademuls don Santiago Masó i Valentí».

L'enhorabona.

D'això sí que'n podem dir *actes dobles!*

□

El simpàtic i elegantíssim jove dels Segurs contra Incendis està follament enamorat de la gentil i bella Amanda, a la qual no la deixa ni de nit ni de dia, i segons li hem sentit a dir, és l'alegria de les seves alegries, el punt on convergeixen totes les seves aspiracions, i que és la preferida entre totes les dones i... prou.

□

L'elegant i simpàtic Xavier, el veureu passejar per les nostres Rambles, lluint el seu garbo, i al passar pel davant d'una botiga de robes aixeca el

cap en vers al cel, per s'hi veu l'angelet dels seus somnis, el qual es diu Catalina.

Es veritat que no mira al cel, però sí a un segon pis que per ell és el Paradís.

□

EL nostre corresponsal de La Bisbal ens comunica lo següent:

«La publicació de la caricatura d'En Josep Cantó ha produït vius comentaris entre les damiselles bisbalenques.

Ell ve cada setmana a fer-nos gaudir de ses dots musicals. Toca al Cine Mundial i és popular».

□

ENS havem enterat pels periòdics que les modistes de la ciutat aludida en la guspira anterior, s'han declarat en vaga perquè els seus superiors no volen reconèixer l'hora «nova» i per consegüent no poden festejar perquè quan elles surten del taller, tots els joves ja sopen.

El nostre criteri està a favor de les modistes i els hi preguem que si no els hi reconeixen la seva justa petició, calin foc als tallers.

□

DIMECRES passat, a càrrec de Xico es reuniren uns quants joves de ambdós sexes i rendiren homenatge a Terpsícore.

□

NO estranyin els nostres amics que en aquesta secció no parlem dels amors de moltes parelles que per la Rambla es passegen, doncs tenim prohibit pel *metge* parlar de certs individus que són molt durs de rosegar.

□

LA *passa* (com vulgarment s'en diu) de casaments ha arribat fins al cor de la Pepita de la Cort-Reial, que s'ens casa demà mateix amb l'Antoni del «Banco de Préstamos y Descuentos».

Alabat siga Déu! Que'ls hi provi.

□

JOVE elegant, desitja novia per a fins que s'acabi la guerra, doncs té intenció de casar-se amb una de fora.

Raó, an aquesta Redacció.

□

DE la Maria, aquella hermosura de donzella que viu a les Escolapies, tancada quasi tot el dia, nosaltres en som admiradors.

Prou que se n'amaga ella de nosaltres, però no hi ha més, hem sabut qui és i per això avui en parlem.

Normalista, i per consegüent tremenda, no ve mai a les Voltes com si els nostres ulls no fossin dignes de mirar aital sublimitat.

Preguem a la Maria, encara que les monges no ho permetin, es deixi veure de tan en tan per les nostres Rambles, que vostè n'és ben digna d'anar-hi.

Tatarit-Tataret

VEGIN els pares i mares, l'influència del Cine en l'imaginació de les criatures.

Una pandilla de bordegassos que agrupats sots el títol de «la banda roja» executaven les *fechories* més descomunals pels nostres carrers.

D'on han tret aquesta mainada el títol misteriós de la seva «agrupació» i l'*uniforme* usat per ells que consistia en un punyal pintat al braç?

Més vigilància senyors pares, o sinó, no val a casar-se.

□

APROFITEM aquesta ocasió de Cines per a cridar l'atenció al Sr. Governador sobre lo que passa en els que tenim a Girona.

Passa que desmenteixen allò de que la materia és impenetrable.

Al Cine, hi cap tot bitxo. I a últim cas, fan sotes com les sardines al barril.

Es permès això? Nosaltres tenim entès que no's pod despatxar més localitats de les que hi ha.

□

RETALLEM del discurs que en el seu Homenatge—amb majúscula—digué D. Dalmàcio i que publicà l'incommensurable portaveu de la *causa*, *El Norte*, lo següent:

«Allí—es refereix a Tarragona—como aquí, hay un grupo de tradicionalistas que no se avergüenzan de confesar a Cristo y que en apretado haz, supieron darle el *inmerecido* triunfo.

«Excita a todos a la lucha constante para reconquistar para el Tradicionalismo el distrito de Gerona. Dice que el principal enemigo de Jesucristo fué, no la negación pagana sino la hipocresía y el indiferentismo del pueblo judaico; así la dificultad principal contra la que debemos luchar es la aconfesionalidad religiosa del *catolicismo*. Y así como con el *In hoc signo vinces* venció Constantino a los ejércitos coaligados así nosotros triunfaremos de todos nuestros adversarios.»

Tenim ganes d'anar seguint retallant, retallant... del discurs del *sabio* D. Dalmàcio, mes ens ha espantat al veure que avarcarien quasi tot el CLAR I NET els retalls *sublims* del discurs del flamant Senador per Tarragona.

Per altra part, creiem que seran prou els transcrits per a palesar que En Dalmàcio és el de sempre: *católico* quan era Diputat, *católico* quan no era més que un empleat i *católico* segueix siguent ara que els tarragonins l'han fet *Senador del Reino*...

I aixís els seus parlaments sempre devenen proses fervoroses i els seus oients aplaudeixen follament i els d'*El Norte* hi perden la xaveta en mig de tanta eloqüència, per més que en la seva redacció hi hagi teòlegs i catedràtics... que potser fan ressenyes com la que publicà arran de l'Homenatge!

□

LA Societat d'Atracció de Forasters ha organitzat un Concurs de fotografies quines bases no creiem necessari publicar-les perquè tots els periòdics de Girona ho han fet ja.

Felicitem a la Junta Directiva de l'esmentada entitat i desitgem que continuï fet semblants obres.

□

HA sortit a Barcelona el setmanari titolat «Catalana».

Es un excelent periòdic de divulgació de nostra literatura.

Li desitgem molts anys de vida.

□

EL mes d'abril s'acaba i encara no sabem res de la publicació d'aquella Memòria de les Colònies Escolars.

Encara no ha rebut els *datos*, el Sr. Font i Fargas?

Ara que *D. Dalmacio* és senador, digues-li que t'hi dongui un cop de mà!...

□

EL nou edifici de la Normal de Mestres, és tant *excelent* per a lo que serveix, que ni menys pot suplojar als estudiants; i aixís el dia que plou, els veureu dintre l'escaleta d'Obres Públiques.

Això tot són conseqüències del gran cap dels autors d'aquest pitafi

□

PER a rebre a *D. Dalmacio*, anaren a l'estació bona part de seminaristes del Col·legi de la Sagrada Família.

□

DEGUT a les gestions fetes pels parlamentaris de la *comunió* s'ha lograt que el Govern cedís a la petició d'allargar les sessions dues hores diàries a fi de que l'insigne successor d'En Mella, el notabilíssim orador senyor Pradera, tingui temps d'il·lustrar a la Cambra amb els seus grandieloqüents discursos que han de portar a Espanya la renovació *bien entendida*.

□

EN Coll, en la sessió d'ahir, proposà que l'Ajuntament arreplegués als *cabecilles* d'aquestes bandes de pillets que corren fent maldats i tencar-los en una casa de correcció a càrrec de l'Ajuntament.

Que li diu això, Sr. Ex-Sfínx? A veure si encara el veurem tencat!

□

A l'arribada de *D. Dalmacio* hi assistí un fotògraf carregat de bones *intencions* per a traure un cli-xé de tan cèlebre arribada.

Però En *Gomis*, en *Wan-Dich*, no se li posà gaire bé i volia apalissar al fotògraf i fins el volia apedregar.

En Llauró, aquell que va escriure allò de la «Lliga por la pendiente», tampoc li agradà i també volia fer el *fiero*.

Res més. Vagi això com una gasètila d'informació.

□

TAQVIGRAFIA CATALANA I CASTELLANA

Se'n donen lliçons :: Progrés, 7, tercer

A més de la pèrdua de molts arbres de la Devesa, tenim l'honor de publicar que ara destrocen el passeig, doncs resulta que aquells armatostes prenen la fresca pels passeigs de la malaguanyada Devesa.

Per ara això; un altre dia augmentarà la suma de beneficis.

□

L'infatigable *adalid*, ha quedat anul·lat.

Li ha sortit en el Parlament un altre *campeón* que l'ha deixat *tamaño*.

Pregonava *D. Dalmacio* la unió de republicans i carlins per a enderrocar l'actual règim i després a pinya seca resoldre quin dels dos havia de remenar les cireres.

D. Víctor Pradera va més enllà. Ell pel seu amor a Espanya inclús es farà republicà.

Això és parlar clar; ja era hora que ho diguessin que la *comunió* per anar bé, havia de fer-se republicana.

□

HEM retornat als temps del hipòcrit *¡Viva España!* Nosaltres també, ara més que mai, cridem ben fort:

¡Visca Catalunya!!!

□

EN *El Norte* d'ahir dissabte hi trobem la següent notícia:

«En un manso del término de Llanás ha fallecido el colono, que contaba ciento dos años de edad y estaba en pleno uso de sus facultades mentales.»

Es veu que d'això de tenir cent i pico d'anys i gosar plenament de les facultats mentals, ho troben estrany els d'aquella redacció.

Es clar, com que ells, *pobrics!*, encara són relativament joves i ja no ho poden dir aixís!

CORRESPONDÈNCIA

D. C. G.—Barcelona.—Li enviarem tots els números que han sortit i ens els han retornat. Què ha canviat de domicili?

J. B.—Tortosa.—Suposem ha rebut els números que demanava.

Carmencita P.—Sant Feliu.—Esperem ens enviarà l'import de la subscripció que té en descobert.

Gumersindo.—Li comuniquem que no tenim l'honor de conèixer a vostè i per consegüent no podem tenir el gust de publicar-li.

Imprenta Dalmáu Carles, Pla i Cia. - Girona

Redacció i Admor. : C. de Santa Eugènia, 18

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

F. Solà
Optic i Joier

Rambla de la Llibertat, 26
GIRONA

SASTRERIA

Aifred Ferrer Trajos per a Senyora i Senyor
a preus limitadíssims

Se fan retxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4
i Bell-lloc, 2, 1.º
GIRON

L'altre dia em varen dir:
—Mestre, em vull fer retratar;
hi ha un retratista per qui?
I jo m'el vaig emportar
cap al Saló NOU STIL,
doncs a més de lo formal
van més ràpids que un carril:
Rambla d'Alvarez, 2, pral.

Dalmáu Carles,
Pla i Cia

Editors

Girona

**CLAR
I NET**

QUINZENARI FESTIU

Caricatures : Art : Literatura : Humor

Es ven a càr Franquet, a càr
Dalmáu i an el kiosc
d'En Ciriacu.

VINS, OLIS I SABONS
LLUIS SERRA

VINS DE XEREÇ, USUALS DE TAULA

ESPECIALITAT EN VINS

:: RANCI I MOSCATELL ::

PER A MALALTS I CONVALESCENTS

Es reparteix a domicili

Platería, 4 GIRONA

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

AMERICAN BAR

RESSOPONS :: DOLÇOS

REFRESCS

VINS DE MARCA

— Obert tota la nit —

Rambla, 11

Sastrería SMART
de J. Fernández

Ciutadans, 11

Gran novitat

WERTHEIM

Les màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANI :

RAMÓN BOIX

Rambla Llibertat

Confitería NEGRE

Refrecs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA